

JAROSLAV HOJDAŘ

RADIMOVICE

J a r o s l a v H o j d a r

Právě na tomto místě jsem objevil román, o domě, který jsem měl v ruce, o generacích lidí, kteří v něm žili. Ne vyprávěl však sám její podrobnou historii, ale jak poznám sám, podle drobných detailů z ní.

Je román se čtyřmi hlavními postavami a žánru.

První část, která je nejdelší. Ale přesto je mnohá místa bílá na ní. Hlavní postavy jsou: R A D I M O V I C E a vstava. Je jejich domov, je jejich vlasti nejdelší, tedy se stává. Je to jako kolébka předků, spojená v jednom kruhu s jejich rukou. Hlavní část je román, ale má dvě části a to vztahy. Tedy se v ní v domě žije a v ní, kde se říká "na mořské", vytvořila se postava, tedy její vlastní - radimovičův román - Stanislav a Maria Stanislav, se svým románem spojeným se svým s "Radim" a "Radim". Tedy její vlastní postava a nejdelší.

Je román se čtyřmi hlavními postavami, jiná je v něm mnohá. Je to román o Radimovičovi a žánru, jen má na své vlastní postava.

Radim. Jaroslav Hojdar

Dovolte mi vyprávět o minulosti jedné obyčejné vesnice, o domech, které ji tvořily a tvoří, o generacích lidí, kteří v ní žili. Mé vyprávění však není její podrobnou historií, ale jak poznáte sami, pouze drobnými útržky z ní.

Ta vesnice se nyní jmenuje Radimovice u Želče.

Vesnice malá, téměř bezvýznamná. Ale přesto je mnoha lidem bližší než místa historicky cennější, než města velká a výstavná. Je jejich domovem, je jejich vlastí nejbližší, tady po staletí stála kolébka předků, spojená v jednom kruhu s jejich rakví. Nejsem sice jejím rodákem, ale mám důvod mít k ní vřelý vztah. Tady za vsí v domě číslo 44, v místě, kde se říká "Na močítku", vyrostla moje manželka, tady žijí její rodiče - radimovičtí rodáci - Stanislav a Marie Mládkovi, se svými kořeny zapsanými na chalupě a gruntu u "Kuklů" a "Makočů". Tady žijí naši přátelé z nejbližších.

K Radimovicím se vážou mnohé mé vzpomínky, jim jsem vděčen za mnohé. Svým vyprávěním splácím Radimovicím u Želče jen malou část svého dluhu.

PhDr. Jaroslav Hojdar

Léto 1982.

Radimovice, Radimovice u Želče, a nebo také Želečské Radimovice. Jednou tak a podruhé jinak, potřetí podobně. Avšak vždy se jedná o stejnou vesnici, ležící čtyři kilometry jižně od Tábora v nadmořské výšce kolem 480 metrů.

Dříve než začnu své vyprávění o historii a dnešních dnech Radimovic /v současnosti Radimovic u Želče/, musím říci po pravdě, že nikdy v minulosti tato vesnice nehrála žádnou významnou roli širšího dosahu, že se v ní nenarodil nikdo, o kom by psaly učebnice. Až dosud se tu za dlouhá staletí, která uplynula od založení vesnice, vystřídalo kolem tří desítek generací radimovických obyvatel. Přišli tu na svět, hráli si, milovali se i nenáviděli, bavili se, a především až do úmoru dřeli na okolních polích skropených potem i slzami, aby tu na konci života vydechli naposled. Od počátku obce až do dnešních dní se tu narodilo celkem snad kolem tří tisíc lidí. Spíš o něco méně.

O téhle vesnici, která těm lidem byla domovem, a o nich samotných, chci vyprávět na příštích stránkách.

R a d i m o v i c e . . .

Asi se ptáte, kde se vzalo toto jméno, které kromě Radimovic u Želče nese v Čechách dalších pět vesnic a osad /u Touškova, u Českého Dubu, u Jílového, u Pelhřimova a u Tábora/. Jak a z čeho vzniklo? Snad je odvozeno od jména jejich zakladatele, který se jmenoval Radim. Je však zcela možné, že jmenovaný Radim zakladatelem obce vůbec nebyl, ale zato byl prarotcem čeledi /rodu/, která se podle něho jmenovala Radimovici /čeleď Radimova/. Tak - Radimovici - se původně jmenovala i jejich osada. Teprve později na rozlišení jména osady a osadníků byl pro osadu přijat čtvrtý pád jména Radimoviců jako jmé-

no místní - Radimovice.

Avšak odpovědět na otázku, kdy přesně došlo k založení našich Radimovic, není možné. Přesto lze zodpovědně říci, že jejich počátek můžeme se vší pravděpodobností položit do prvních století druhého tisíciletí našeho letopočtu, protože až do desátého století na dnešním Tábořsku předpokládáme pouze rozptýlená obydlí jednotlivých rodů slovanského kmene Doudlebsů, kteří se v té době dostali pod panství Čechů a vládu pražských knížat - Přemyslovců. A právě v té době /a ve stoletích následujících/ dochází k pronikavějšímu osídlení našeho kraje a tím k zakládání stálých sídlišť - vesnic. Rodová společnost se postupně přeměňuje ve společnost třídní - feudální - s nadvládou velkých vlastníků půdy a se stále tužším poddanstvím prostého lidu. Významným a stále větším vlastníkem půdy se tu stává katolická církev, ze které v našem kraji /ale nejen v něm/ postupně vyrostl největší feudál. Starým střediskem církevní moci byla Bechyně, k rozsáhlé državě pražského biskupství v naší oblasti patřilo vedle Chýnova i panství Týn nad Vltavou. A právě k biskupskému panství týnskému patřila koncem 13. a na počátku 14. století i vesnice Radimovice. Avšak od kdy byly Radimovice součástí týnského církevního panství, není známo. O tom se nám žádné písemné zprávy nezachovaly. Počátek církevního panování nad Radimovicemi tedy neznáme. Známe však přesné datum jeho konce - rok 1307.

To bylo tak:

Kolem roku 1243 zbuďoval Vítek - syn Vítka z Prčice /pradědeček rodu Rožmberského/ na řece Lužnici - jen několik kilometrů západně od Radimovic - nejpevnější jihočeský hrad Příběnice s nedobytnými baštami. Pod hradem vyrostlo městečko stejného jména - Příběnice. Nad město, obehnané hradbami, vyhlížela věž, v místech, kde řeka tvořila půlkruh, rozkládal se rynek, ze strany malšické chránily městečko hluboké příkopy. Ale to ještě nebylo všechno. Nedaleko mocného hradu, spojen s Příběnicemi mostem, stál za řekou hrad druhý. A protože byl menší, nazvali ho Příběničky.

Bylo samozřejmé, že zájmy obou mocných feudálů - církve a Rožmberků - se začaly postupně stále více střetávat. Pokud se

týkalo týnského církevního panství, nejzranitelnějšími byly ty jeho části a vesnice, které ležely od Týna nejdále, ale zato měly nejbližší k rožmberským Příběnicím. A tak kus po kuse mění panství pražských biskupů v okolí Příběnic svého pána. Jedna vesnice za druhou tu přechází do rukou stále mocnějších Rožmberků. Takový je i osud Radimovic. Již zmíněného roku 1307 - 26. července - byla podepsána listina, podle níž pražský biskup Jan IV. učinil s Jindřichem z Rožmberka směnu a postoupil mu biskupské jmění okolo Sepekova, jakož i vesnice Radimovice /Radimovici/ a Čelkovice a obdržel od něho hrady Křivsoudov a Herálec. Podíváme-li se na mapu, zjistíme, že Křivsoudov leží jihozápadně od Dolních Kralovic, Herálec východně od Humpolce.

Dnes po staletích musíme říci, že listina z 26. července 1307 má pro historii Radimovic nesmírný význam. Proč? Především proto, že je nejstarším písemným pramenem, v němž se nám až do dnešních dní jméno Radimovic zachovalo. Do uvedeného roku vlastně žádný písemný doklad o jejich existenci nemáme. Přesto ale je nad vší pochybnost, že vesnice stála již před tímto letopočtem.

Vzhledem k mimořádnému významu listiny z roku 1307 mi dovolu-
te, abych z ní citoval její nejdůležitější pasáže, které se
vztahují k naší obci Radimovice /tehdy ještě psané Radimovi-
ci/:

Pražský biskup Jan vyměňuje některé statky s Jindřichem z Rožmberka, nejvyšším komořím českým.
Po poradě s blíže jmenovanými orgány, aniž by to odporo-
valo kapitule pražské církve, rozhodli jsme se uzavřít
smlouvu o výměně našich nemovitostí v Sepekově a jejich
příslušenství i osad Radimovice a Čelkovice za nemovi-
tosti zmíněného pana Jindřicha v Křivsoudově a Herálci
s jejich příslušenstvím, a to v ten způsob, že pan Jin-
dřich nám dá výměnou hrad Herálec a Křivsoudov s chal-
upami, lidmi, poli obdělanými i neobdělanými, lomy, pla-
ninami, lesy, ostružinovými keři, loukami, pastvinami,
honitbami, mlýny, řekami, lovišti, rybníky, vodami i vod-
ními proudy a všemi ostatními užitky, právy a jejich pří-
slušenstvím, jež kdysi Ulrich z Křivsoudova měl v držbě,
i osadu Zdislavice, kterou Jindřich z Lipé se svými
statky držel, to vše za shora uvedené nemovitosti v Se-
pekově včetně jejich příslušenství a oběma výše zmíně-
nými osadami ...

[illegible][illegible]

ad magna me nobis et ad circum
 me predictas ad aliquo convenientes
 deliberatione decipio, ad dno ben
 et ad et Radimovicz et Čelkovic
 et decipio in hunc modum. predicta
 hant, agris, culas, et moulas, gona
 et decipio et omnia alia valua
 tiora quam dno benius de fippe

Smlouva z roku 1307 -

detail se jménem Radimovic /v rámečku/

Změnou vlastníka Radimovic a Čelkovic v roce 1307 došlo nejen k dalšímu omezení majetku pražského biskupství v naší oblasti, ale i k dalšímu růstu bohatství již tak mocných Rožmberků, jejichž panství se tak dostalo až do těsného sousedství pánů z Ústí /Sezimova Ústí/. Obě panství vlastně dělila již jen řeka Lužnice a Tismenický potok.

Avšak i bohatí Rožmberkové potřebovali peníze. Tuto známou skutečnost potvrzuje i listina z 11. listopadu 1373, podle níž Rožmberkové prodali /spíše zastavili/ "od panství příběnického vsi Černkov /Čenkov/ a Radimovice spolu s jedním lánem v Malšicích" klášteru svaté Kláry v Týnci /zříceniny tohoto kláštera se až dosud nacházejí v Panenském Týnci, městysi, ležícím deset kilometrů jihozápadně od Loun/. Klášter za Čenkov, Radimovice a jeden lán v Malšicích zaplatil Rožmberkům šest set kop. Podle uvedené smlouvy si Rožmberkové ale vymínilo právo obě vsi v budoucnosti pro sebe znovu vykoupit zpět.

Avšak tak se stalo až po jedenatřiceti letech - roku 1404. Toho roku Oldřich z Rožmberka vyplatil abatyši týneckého kláštera zástavní peníze zpět.

Skutečnost, že Radimovice nebyly v letech 1373 až 1404 jeptiškám prodány, ale pouze zastaveny, jasně vyplývá z obsahu významného pramene - z Urbáře zboží Rožmberského z roku 1379. Urbář na šedesáti třech listech malého folia zaznamenává rožmberské statky a má značnou cenu pro poznání jejich zboží ve druhé polovině čtrnáctého století. V urbáři je zápis i o Radimovicích a píše se v něm toto:

Willa Radymowicz continet XVIII laneos, quorum quilibet annuatim solvit per unam marcā et per IIII messors.

Překlad latinského zápisu zní takto:

Ves Radimovice drží 18 lánů, z nichž se každoročně odvádí po jedné hřivně a po čtyřech žencích.

Srovnáme-li rozlohu půdy Radimovic a okolních rožmberských vesnic, vidíme, že Radimovice osmnácti lány patřily roku 1379 mezi vesnice středně veliké - spíše ale o něco málo větší. /Pro jasnost dalšího vyprávění bych chtěl dodat, že jeden lán se rovnal šedesáti strychům/.

Roku 1404, kdy došlo k vrácení Radimovic klariskami týneckého kláštera Rožmberkům, stojíme nejen na počátku patnáctého století, ale i na počátku období, které vstoupilo do historie pod názvem HUSITSKÉ. A toto období svými událostmi se zcela bezprostředně dotýkalo i samotných Radimovic. I když písemné záznamy o vztahu Radimovických k revolučním událostem se nezmiňují, je samozřejmé, že jejich obyvatelé jimi museli žít téměř denně. Události se totiž odehrávaly v bezprostřední blízkosti vesnice. Kozí hrádek, který poskytl ochranu a přístřeší mistru Janu Husovi, leží jen tak daleko, co by "kamenem dohodil". Proto otázka, zda Radimovičtí patřili mezi Husovy posluchače, je zcela samozřejmá. Odpověď na ni může být, jak se domnívám, jen kladná. A když potom zrevolucionizovaný lid po Husově násilně ukončeném životě putoval na hory, byli tam jistě i Radimovičtí. Myslím si, že mezi těmi, kdož na příklad

přišli na památný sraz na hoře Tábor u nedalekých Nemějic, radimovičtí poddaní nechyběli. Když pak v zimě 1419 - 1420 husitská revoluční chudina se shromažďovala a žila v lesích kolem Sezimova Ústí, bylo do jejich shromaždišť z Radimovic jen pouhý skok. A když se v noci z úterka na středu 21. února 1420 husité z okolních lesů vyhrnuli, aby dobyli po masopustním veselí spící Sezimovo Ústí, Radimovičtí se o tom dozvěděli určitě již ráno. Když se husité z dobytého Ústí po měsíci /30. března 1420/ vrhli proti tvrzi Sedlec /u Soukeníka/, kam se schoval Oldřich z Ústí, a všechno zničili a všechny pobili, bojovný pokřik byl pravděpodobně slyšet až na radimovickou náves. Do Radimovic jistě zazněl i ohlas na dobytí Čelkovic, Čekanic, Záchoďa /Náchoda/ a dalších okolních vesnic tábority. Když husité opustili Ústí a usadili se jen několik kilometrů po proudu Lužnice, aby tu na vysokém ostrohu vybudovali své sídlo - Tábor, kde zrušili všechny rozdíly stvů a vyhlásili, že

"mají býti všickni zároveň bratři s sebou a pánův aby nebylo, a jeden druhému aby poddán nebyl,"

je zcela možné, že mezi prvními budovateli Tábora byli snad i poddaní z Radimovic. I když písemné zprávy o tom nic nepovídají. Uvádějí mezi nimi sice jména usedlých ze sousedních vesnic - Slap, Malšic, Dražiček, Třebelíc ... Radimovické však nikoli. Ale písemné záznamy nemusí /ale mohou/ být úplné a přesné.

Obyvatel Radimovic se ale bezprostředně dotkl 13. listopad 1420. Toho dne totiž táborité dobyli Příběnic, kde Oldřich z Rožmberka věznil od září jednoho z nejvýznamnějších husitských kněží Václava Korandu a osvobodili ho. Táboři obsadili dosud nikým nedobyté příběnické hrady a drželi je po dobu příštích sedmnácti roků. Spolu s oběma hrady do rukou Tábořských přešla i panství k Příběnicům příslušející. Táboři od lidí až dosud poddaných Rožmberkům, brali nyní sami úroky a užitky. Tedy i radimovičtí poddaní byli od roku 1420 poddanými Tábora.

Již jsem řekl, že táboři oba příběnické hrady spolu s rožmberským příběnickým panstvím drželi po dobu příštích sedmnácti roků. V roce 1437 totiž došlo k uzavření dohody mezi tábořskou obcí a Oldřichem z Rožmberka o vrácení příběnického pan-

ství Rožmberkům, při čemž se Oldřich ve smlouvě zavázal ke splnění podmínky Tábořských: zboření obou příběnických hradů a městečka pod nimi vystavěného. Táborští se tak snažili o zlikvidování nebezpečí, které by městu z pevného hradu neustále od Rožmberků hrozilo. Oldřich podmínku Tábora skutečně neprodleně splnil. Od té doby se Příběnice a Příběničky připomínají pouze jako zbořeniště a také městečko zůstalo od těch časů pusté. I Tábor splnil podepsanou úmluvu a Rožmberkům předal příběnické panství, na kterém hospodařil od roku 1420. V roce 1437 se tedy i radimovičtí poddaní stávají znovu poddanými rožmberkými. Po rozboření Příběnic celé příběnické panství připadlo k úřadu choustnickému, avšak i nadále toto rožmberské zboží neslo název zboží příběnického.

Od roku 1437 tedy byly důchody odváděny na Choustník. Hrad Choustník v té době patřil k velkým a mocným hradům, který již roku 1322 získal pro sebe koupí Petr z Rožmberka. V dobách husitských odtud Rožmberkové vedli tuhé boje s kališníky. Mír mezi Tábořem a Rožmberky však nenastal ani po podepsání smlouvy z roku 1437. Choustnický hrad byl v tomto boji pro Rožmberky významným centrem až do roku 1452. Tábor a Rožmberkové si vzájemně přepadali vesnice a statky, ale jejich soupeřením trpěl především poddaný lid okolních vesnic.

Ale vraťme se raději přímo do Radimovic. Položme si otázku, která nás zajímá asi všechny: Kolik zde bylo v té době domů, kolik tu tehdy žilo obyvatel? Na obě otázky částečně odpovídá úroční rejstřík z roku 1433 a to záznamem, jehož fotokopii uvádím na následující straně.

Protože ale předpokládám, že většina čtenářů mých dějin Radimovic by originál záznamu z roku 1433 přečetla pouze s obtížemi, dovoluji si dále uvést jeho přepis doplněný vysvětlivkami:

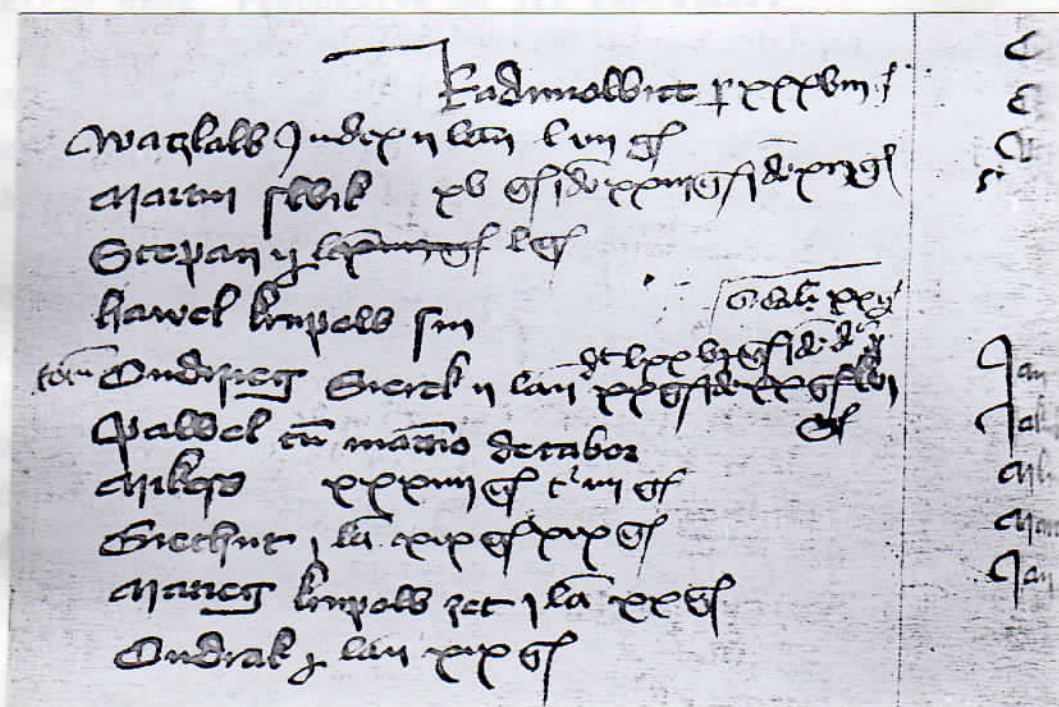
Radimowice per XXXVIII

Waczlaw Judex II lan LVII gs
 Martin swik XV Gs idem XXIII Gs dedit XII gs
 Stepan I 1/2 la L gs
 Hawl Krupow sin S. Gali XXI 1/2
 Dt LXXVI 1/2 - Gs id. D
 Ondrzieg Sierek II lan XX Gs d. XX Gs te XX
 Pawl tunc matrimus de tabor

Mikess XXXIIII Gs XIIII Gs
 Siechut I la XIX Gs XIX Gs
 Matieg Krupow zet I la XX Gs
 Ondrak 1/2 lan XIX Gs

/Vysvětlivky:

lan, la = laneus /lán = plošná míra/
 Dt, D, d = dedit
 per = skrze, přes, po, v za
 Gs, gs = groš
 tunc = tehdy, tenkrát
 matrimus = kdo má ještě matku na živu /.

Úroční rejstřík z roku 1433 se jmény radimovických
 poddaných a s jejich povinnostmi

Ze záznamu rejstříku tedy vidíme, že v roce 1433 bylo v Radimovicích asi osm až deset poddanských usedlostí. Jména v rejstříku jsou uváděna pouze jmény křestními proto, že v té době většina poddaných příjmení ještě neměla. Ta se vyvinula teprve v pozdějších desetiletích.

Pokud jste si všimli, počet poddanských stavení neuvádím přesně, ale naopak říkám, že v Radimovicích jich bylo osm až deset.

Podle záznamu v rejstříku nejsem si totiž jist, zda Hawel /Krupow syn/ byl tehdy již samostatným hospodářem na otcovském gruntu. Skepse mě vede k domněnce, že na tomto gruntu mohl tehdy hospodařit M^tej /Krupov zet/, který byl, jak možno soudit ze záznamu, manželem Hawlovy sestry. Stejně tak částečně pochybuji o Pawlovi, o němž zkratky zápisu patrně pouze naznačují, že jde o poddaného z Radimovic, který má matku z Tábora, ale nic víc.

Za jmény radimovických osedlých je většinou uveden údaj o velikosti hospodářství /lány/ a o výši peněžní částky /groše/, kterou jsou jednotliví poddaní povinni platit vrchnosti jako dědičný úrok, respektive ho již zaplatili.

Latinské slovo "Judex" napsané za Václavovým jménem nám sděluje, že tento muž byl v té době radimovickým rychtářem. Václav platil vrchnosti 67 grošů úroku a byl hospodářem na dosti velkém gruntu /měl dva lány/.

Výše uvedený záznam v rejstříku z roku 1433 nám sice nevypočítává přesný počet radimovických obyvatel, ale z jeho údajů se ho můžeme domyslet. Uvážíme-li totiž, že na jedné usedlosti žila jedna rodina, která tehdy měla průměrně pět až sedm členů, pak zjistíme, že v Radimovicích žilo přibližně asi padesát až sedmdesát obyvatel - poddaných. Tímto počtem obyvatel se tehdy Radimovice řadily k průměrně velké vesnici.

Období husitského revolučního hnutí nebylo pro poddaný lid vesnic okolo Tábora lehké. Bylo tomu tak i proto, že pro ně byl Tábor jejich vrchností vymáhající na nich plnění poddanských povinností. Avšak prostý lid k husitům a k jejich vojevůdcům choval po celá další staletí úctu a obdiv. Jejich památku se ani církvi ani vrchnosti nepodařilo vykořenit. Dokazuje to na příklad i pověst, která se v Radimovicích tradovala ještě na konci minulého /devatenáctého/ století. Podle této pověsti prý sám Jan Žižka z Trocnova ztratil v Radimovicích svůj palcát. Fantazie Radimovických a především jejich vztah k husitům šel tak daleko, že se potom z generace na generaci "potvrzovala" pravdivost výše uvedené pověsti o ztraceném Žižkově palcátu

tvrzením, že tento v Radimovicích ztracený odznak hodnosti slepého hejtmána byl pak při výlovu rybníka na jeho dně skutečně nalezen. Realita však říká, že žádný palcát, údajně nalezený v Radimovicích, nikde se nezachoval. Je též pravděpodobné, že Žižka v Radimovicích nikdy ani nebyl. I když jeho tažení v čele husitských vojsk v blízkém okolí obce nejen nelze vyloučit, ale je naopak zcela možné.

Druhá polovina patnáctého století znamená pro radimovické poddané vystřídání několikere vrchností. Nejmladší syn Oldřicha z Rožmberka Jan, který převzal vládu nad rozsáhlým rodovým panstvím roku 1457, v příštích letech značné množství vesnic zastavil. Již roku 1459 prodal různým zájemcům platy v mnoha svých vesnicích, mezi kterými byly i Radimovice. Platy zdejších poddaných, stejně jako poddaných ze Všechlap, Bečic, Třebelice, Dudova, Černkova /Čenkova/, Obory, Libějic a Lhoty prodal kutnohorskému měšťanu Ondřeji Načeračskému a jeho bratrově Řehořovi. Obdobně byly poddanské platy ve jmenovaných vesnicích zastavovány v letech 1469, 1471 a 1483. Roku 1488 Rožmberk platy v uvedených vesnicích /i v Radimovicích/ zastavil Elišce z Poříčí a roku následujícího /1489/ Janu Ka-pounovi ze Svojkova a jeho manželce Kateřině z Čechtice.

Na počátku šestnáctého století pak došlo k důležité události, která po více než čtyři sta let měla vliv na utváření života radimovických obyvatel. Navíc dala názvu vesnice jeho druhou část, v níž zaznívá jméno osm kilometrů na jih vzdálené obce **Ž e l ě**. V té době totiž došlo ke spojení Radimovic /a nejen Radimovic/ a Želče. Jak se to stalo? Jednoduše: Roku 1507 koupil Želeč vladyka Mikuláš Španovský z Lisova, jehož rod odvozoval své jméno od vesnice Lisov u Stodu, kde jeho předkové snad měli kořeny svého původu. Brzy po koupi Želče získal Mikuláš Španovský od Jana z Rožmberka platy z několika vesnic, které až dosud patřily k panství příběnickému. Jednalo se o Bečice, Třebelice, Dudov, Radimovice, Lhotku, Čenkov, Oboru a Libějice. Uvedené vesnice pak zůstaly /asi od r. 1509/ součástí želečského panství až do jeho rozpadu v polovině 19. sto-

letí.

Avšak uprostřed šestnáctého století opět dochází ke změně vrchnosti. Roku 1550 od Oldřicha Španovského z Lisova koupili želečské panství poručníci mladého Viléma z Rožmberka a zaplatili mu za ně 6.532 kop českých grošů. Touto koupí Rožmberkové získali "tvrz Želeč s dvorem a vesnicí, Dubici - ves pustou, Skalici, Hlavatce, Bezděčín, Podole, Zhoř, Vyhnanice, Lhotu, Skrejšovice, Dudov, Všechlapy, Třebelice, Čenkov, Bečice, Lhotku, Radimovice a Oboru". Roku 1561 Vilém své želečské panství, jak dokládají historické prameny, rozšířil koupí radimovického dvora.

Ale pak - roku 1565 - želečské panství mění opět svého pána. Vilém z Rožmberka ho totiž předal spolu s panstvím Choustník, Soběslav a Vimperk svému bratrovi Petru Vokovi. Pravděpodobně v tomto období vlády Petra Voka byl v Radimovicích vystavěn nový dvůr a nový ovčín. Radimovický dvůr, tehdy jeden ze čtyř rožmberských dvorů na želečském panství, stál na pokraji vesnice a teprve v těsné blízkosti za ním se rozkládaly nevelké poddanské usedlosti, kterých v té době bylo v Radimovicích sedm, možná o jednu až dvě více. Z budov rožmberského dvora se až do poloviny dvacátého století zachoval starý dřevěný špýchar, který stál při cestě a roku 1950 byla na tomto místě postavena družstevní prádelna, úřadovna místního národního výboru a kancelář jednotného zemědělského družstva vzniklého před rokem.

Stejně jako špýchar i panský ovčín přetrval téměř čtyři staletí. Ovčín nechali rožmberští úředníci vybudovat dost daleko od vesnice, pravděpodobně uprostřed luk a pastvin, které se asi v těchto místech - severně od Radimovic - rozkládaly. Po le orná se táhla většinou asi za dvorem a staveními poddaných směrem ke Zhoři a Lomu /tehdy Lomy/. Když pak v minulém a v tomto století Radimovice zvětšovaly svůj objem a jejich domy se přiblížily až k ovčínu, došlo roku 1931 k jeho zbourání a na jeho místě byl postaven dům číslo 55. Hostinec vzniklý v blízkosti tak oprávněně získal název, který se používá až dodnes, "Na ovčíně".

Když roku 1592 Vilém z Rožmberka zemřel, zdědil po něm bratr Petr Vok nejen celý zbytek rožmberského panství, ale i velké

dluhy, na kterých se sám značným dílem podílel. K jejich zaplacení začal Petr Vok panství kus po kuse rozprodávat. Štátek po statku, vesnici po vesnici, panství po panství. Až roku 1596 došlo i na panství Bechyni a Želeč, které prodal smlouvou

Radimovický ovčín z konce 16. století

z 8. října Adamovi ze Šternberka na Sedlci za 118.176 kop míšenských. Šternberkové pak sídlili na Bechyni a odtud vládli želečskému panství, tedy i Radimovickým, po dobu příštích jedenaosmdesáti roků. Tento starý šlechtický rod přijal své jméno od hradu Šternberk, který si kdysi dal vybudovat na řece Sázavě. V Bechyni sídlily tři šternberské generace: Již jmenovaný Adam, který Bechyni a Želeč koupil od Petra Voka roku 1596, pak jeho syn František, kterému otec zanechal nejen Bechyni se Želčí, ale i Sedlec, Horažďovice, Libochovice a Budyni. Od Františka Bechyni se Želčí zdědil Jan Norbert, jenž byl jedním ze tří jeho synů.

Éra vlády Šternberků patří mezi nejtěživější. Je obdobím povstání českých stavů proti Habsburkům, obdobím třicetileté

války a té nejtemnější části doby temna, které po bělohorské porážce lehlo na českou zemi. Již počátek povstání českých stavů a jejich odboje proti habsburskému císaři přináší především na český jih pohromu a trápení, které jsou výsledkem vojenských střetnutí nepřátelských vojsk, jejich drancování měst a vesnic, na kterém se podílela vojska oboje - česká stavovská i habsburská. Tedy ani stavové čeští k ochraně lidu nepřispěli, a sami lid hubili a olupovali. To potvrzuje bezohlednost, které ze strany českých vojsk byli podrobeni i poddaní v Radimovicích. Stalo se totiž, že v únoru 1619 vtrhli do Radimovic a do Lomu /tehdy Lomy/ stavovští vojáci, lidu tu pobrali šatstvo a jiné věci, které pak v Táboře prodávali téměř je za kus chleba, jak o tom podával v Táboře stížnost bechyňský správce Ondřej Holušický.

V roce 1619 byl od vojáků "zedrán" i nedaleký dvůr Pracov. O tomto dvoře si později povíme více, ale zatím bych chtěl vzpomenout jen tolik, že po opravě byl Pracov ve druhé polovině čtyřicátých let 17. století od vojáků znovu zrušeno a vypálen. A jestliže tedy loupežná vojska přitáhla až k Pracovu, nevyhnula se jistě před tím ani Radimovicím. Na jejich přítomnost asi Radimovičtí dlouho potom nezapomněli.

Po třicetileté válce bylo na poddané uvaleno nesmírné břemeno povinností. Aby vrchnost a stát mohly výši poddanských povinností a berní určit přesně a tak o nic nepřišly, musely především zavést pořádek do evidence poddaných, jejich majetku, hlavně však půdy. Tím přicházíme k roku 1654, kdy byl proveden soupis venkovského a městského obyvatelstva a jeho majetkového a sociálního složení, který se nazývá **berní rula**. Berní rula zařadila všechno poplatné vesnické obyvatelstvo do tří kategorií:

rolníci /sedláci/
chalupníci
zahradníci /domkáři/

Rolníci - sedláci - hospodařili na gruntech s 15 až 100 strychů /ale i více/ polí, menší rozlohu obhospodařovali chalupníci a ještě menší zahradníci. Bezzemci v rule uvedeni nejsou.

Oni a zahradníci hledali obživu ve službě u pána nebo u velkých sedláků.

Tolik o berní rula všeobecně. Nás však zajímá především to, jak berní rula zařadila - klasifikovala jednotlivé poddané v Radimovicích. To se ale bohužel nedovíme. Proč? Protože máme smůlu. Berní rula z velké většiny území naší země sice přežila ta dlouhá staletí, ale její podrobné zápisy z kraje Bechyňského, ke kterému tehdy i Radimovice patřily, se nezachovaly. Avšak přece něco nám na Bechyňsku z berní ruly zůstalo: sumáře. Podle nich sice nevíme, jak se jednotliví poddaní v roce 1654 v Radimovicích jmenovali, jak velké bylo jejich vlastnictví půdy, kolik vozů sena jednotlivě sklízeli, kolik kdo měl koní, sviň a krav, kolik strychů sel na podzim a kolik na jaře, kolik polí kdo nechával každoročně ležet úhorem, jak bychom se mohli dovědět, kdyby se berní rula zachovala, ale v sumáři berní ruly se přece jen o Radimovicích něco dočteme:

V roce 1654 bylo v Radimovicích
5 selských gruntů obsazených
1 selský grunt pustý
1 chalupník
0 zahradník /domkář/

To je všechno. Takže toho roku bylo v Radimovicích šest obydlených poddanských stavení, přičemž další jedno selské stavení bylo pusté, zruinované a vypálené pravděpodobně vojáky, kteří tudy prošli před několika roky v době třicetileté války.

Pak přišel rok 1677. S jeho koncem končí i šternberské panování nad želečským panstvím. Smlouvou ze 14. prosince 1677 přešlo do majetku jiného známého šlechtického rodu - Lobkoviců, kteří je koupili za 160.000 zlatých rýnských. Lobkovicové pak panství rozšířili o plánský statek /Strkov/.

Bylo zcela samozřejmé, že při příležitosti prodeje a koupě panství vrchnost dbala na řádný soupis veškerého movitého a nemovitého majetku, který k panství příslušel. Zkrátka nekupovala zajíce v pytli. A protože důležitou součástí každého panství byli poddaní se svými povinnostmi vůči své vrchnosti, byly při prodejích a koupích panství zhotovovány i urbáře, v nichž

právě tyto povinnosti poddaných byly zapsány, aby nový majitel panství věděl, čím jsou jednotliví poddaní povinni. Tak tomu bylo i roku 1677 na panství želečském. V urbáři, který toho roku byl napsán, jsou uvedeny i selské grunty a chalupy v Radimovicích. Selských gruntů tu bylo tehdy šest, chalupy pouze dvě. Byly zapsány takto:

Grunty:	Jakuba K u b k y	- 1 a půl lánu
	Martina M a k o č e	- 2 láný
	Václava Z e m a n a	- 1 lán
	Jiříka P á n k a	- 1 lán
	Pavla H o j a v y	- 1 lán
	Jakuba D u š k a	- 2 láný

Chalupy:	N o v o t n ý h o
	Martina R e j t h a r a

Citovaný urbář nám však také říká, kdo na jmenovaných gruntech v roce 1677 právě hospodaří:

Na gruntu Jakuba Kubky hospodaří Jakub Kubka;
Na gruntu Martina Makoče hospodaří Pavel Makoč;
Na gruntu Václava Zemana hospodaří Václav Zeman;
Na gruntu Jiříka Pánka hospodaří Václav Pánek;
Na gruntu Pavla Hojavy hospodaří Pavel Hojava;
Na gruntu Jakuba Duška hospodaří Jiřík Dušek;
Na chalupě Novotného hospodaří Václav Novotný;
Na chalupě Martina Rejthara hospodaří Ondřej Kukla.

Každý, kdo zná Radimovice, ví, že jména uvedených usedlostí se zde udržela až podnes. Ještě nyní místní lidé vědí, kde je tu "u Makočů, Zemanů, Pánků, Hojavů, Dušků a Kuklů", i když žádné z těchto jmen nemá již dávno živého nositele. Ale, abychom jednotlivé grunty a chalupy, které stály v Radimovicích v roce 1677, určili přesně, řekněme si u nich popisná čísla, přidělená jim ale až v 18. století. Čísla byla totiž přidělována tak, že se jednotkou začalo ve dvoře, číslo 2 obdržel sousední grunt Dušků /ještě dneš "u Dušků"/, číslo 3 dostala chalupa

Rejtharova s hospodářem Kuklou /ještě dnes "u Kuklů"/, číslo 4 byla podružská chalupa Hojavova, číslo 5 grunt Hojavů /ještě dnes "u Hojavů"/, číslo 6 chalupa Novotného /proto ještě dnes "u Chalupníků"/, číslo 7 grunt Kubky, č. 8 podružská chalupa, číslo 9 grunt Pánků /ještě dnes "u Pánků"/, číslo 10 grunt Zemana /ještě dnes "u Zemanů"/, číslo 11 podružská chalupa Zemanova, číslo 12 kovárna, číslo 13 snad podružská chalupa, číslo 14 grunt Makoče. Myslím, že je třeba ještě si vysvětlit pojem podružských chalup: Jejich majiteli byli vlastníci sousedních selských gruntů a bydleli v nich výměnkáři, majitelovi sourozenci a jiní příbuzní nebo podruzi.

Měš Radimowicze. 169	
Brunt.	
Jakuba Kubky . . .	169
Martina Makoče . . .	170
Wacław Zeman . . .	171
Jirzita Janča . . .	172
Jarola Hojav . . .	173
Jakuba Páčka . . .	174
Chalupy.	
Novotného . . .	175
Martina Rejthara . . .	176

Urbář želečského panství z roku 1677 -
přehled radimovických gruntů a chalup

.169.

Ves Radimovice.

Brunt Jatiuba Kubty. K Lanu

Kurolu Plak.

Jatiub Kubty.

Jatiub Kubty.	1	4	-
Jatiub Kubty.	1	4	-

2 14 -

Desatet. Jatiub Kubty.

Pravny Radimovice Malšynskému.

Urbář želečského panství z roku 1677 - počátek
zápisu o poddaných vesnice Radimovice

Nyní ale musím říci jednu důležitou věc, která mnoha lidem asi není známa: Ještě v celém sedmnáctém, a velmi často i v osmnáctém století lidé svá příjmení získávali od svých chalup či od svých selských gruntů /dvorů/. Chalupy a grunty s půdou byly totiž pro tehdejší lidi a jejich život rozhodující. Byly rozhodující i pro vrchnost a stát, které daně, dávky, robotní povinnosti ... rozepisovaly na chalupy a selské grunty. Proto každý, kdo na nich sídlil a hospodařil, nesl oficiálně jejich jméno. Toto jméno pak přijímali synové a dcery, kteří se na těchto chalupách a gruntech hospodářům rodili, a ztráceli ho, když se vdaly či přiženili jinam. Pak přebírali jména těch gruntů a chalup, na které přicházeli. /Tak třeba Makočové, kteří později v Radimovicích hospodařili na gruntu Martina Makoče, nemuseli být Martinovi potomci, a tudíž se před příchodem na Makočův grunt mohli jmenovat úplně jinak. Stejně tomu mohlo být i u jiných hospodářů na jiných radimovických selských gruntech a chalupách/.

Jak již jsme si pověděli, období po třicetileté válce a ještě téměř celé 18. století bylo naplněno útlakem poddaných, bezprávím a až nesnesitelnými povinnostmi vůči vrchnosti, státu a církvi. Je proto pochopitelné, že se poddaní čas od času zvedali k odporu a docházelo k jejich povstání proti vrchnosti. Svědkem povstání selského lidu se v roce 1738 staly Borotínsko, Miličínsko, Mladovožicko a také panství želečské. Tehdy totiž císař Karel vydal patent, jímž se částečně zmenšila k neunesení těžká míra robotních povinností, ale vrchnost císařského patentu nedbala a často ho ani nezveřejnila. To vedlo k tajně rozšiřovaným zprávám mezi poddanými, které dokonce pravily, že robota byla zrušena. Tak se stalo i na želečském panství. V té době se vrátil z mnohaleté vojenské povinnosti u kanonýrů Fiala ze Želče. Vyprávěl doma mezi svými sousedy a na tajných schůzkách mezi poddanými ostatních vesnic to, co na vojně slyšel - že robota "padla". Jeho zprávy se rychle roznesly po celém panství. Výsledkem bylo odepření poslušnosti k vrchnosti

a odmítnutí vykonávat robotu. V čele poddaných stál již jmenovaný želečský Fiala, jeho soudruhy byli Jakub Boháč z Maršova, Cícha ze Skrýchova a další. Rebelie poddaných panstvo zle pobouřila, a proto na ně povolala setninu granátníků. Fiala byl uvězně a odvezen do Prahy k soudu. Posléze však byl propuštěn. V jakém rozsahu se rebelie zúčastnili poddaní z Radimovic, nevíme. Myslím si však, že stranou nestáli - stejně jako poddaní ostatních vesnic panství.

Brzy potom je Tábořsko postiženo v roce 1740 příchodem bavorského a francouzského vojska, za čtyři roky nato přicházejí se svým vojskem Prusové. A příchod jakéhokoli vojska znamenal pro lid kraje, kterým vojsko táhlo, jen násilí, zvětšení bídy a trápení.

Polovina osmnáctého století je dobou panování císařovny Marie Terezie a zavádění některých reforem, mezi nimi reformy správní. Roku 1751 dochází proto i ke změnám sídel některých krajů. Tak například je zrušen velký kraj Bechyňský a je rozdělen na kraje dva: Budějovický a nově vzniklý kraj Tábořský. Radimovice samozřejmě připadly k nedalekému Táboru.

Pořádek je zaváděn i do evidence rustikálu /hospodářství poddaných/, robotních povinností, a dominikálu /hospodářství vrchnostenská/. Proto je realizován tak zvaný Tereziánský katastr, ukončený roku 1757, v němž jsou zaznamenány výše uvedené údaje. Podle Tereziánského katastru patřilo k želečskému panství těchto dvacet osm obcí a osad:

Želeč, Třebiště, Bezděčín, Hlavatce, Obora, Hlavatečky, Skrýchov, Třebelice, Malšice, Bečice, Dobřejice, Čenkov, Libějice, Radimovice, Větrovy, Zhoř, Maršov, Lom, Ústřice, Podolí, Dražičky, Slapy, Hnojná Lhotka, Planá nad Lužnicí, Košice, Doubí, Turovec a Strkov.

Nás ale především zajímá, co říká Tereziánská katastr o Radimovicích, které nazývá Raděmovice. Bylo zde devět hospodářů, rozdělených podle "polí orných" následovně:

	do 5	strychů	- 0
5 - 15		strychů	- 2 hospodáři /chalupníci/
15 - 30		strychů	- 0
30 - 60		strychů	- 5 hospodářů /sedláků/
přes 60		strychů	- 2 hospodáři /sedláci/

Devět výše uvedených radimovických poddanských hospodářství /rustikál/ mělo celkem tuto půdu:

pole	392	strychy
pastviny	136	strychů
louky	26	strychů
lada	26	strychů
lesy	0	

Ve fasi jsou zapsáni i dva pastýři. Z nich byl jeden obecní a jeden panský.

K pochopení majetkových a sociálních poměrů je snad třeba ještě vysvětlit pojem strychu: Semeno, které se vyselo na určitém míru pole, nazývalo se násevkem nebo také výsevkem. Asi 93 litry násevu byl strych /dříve také korec - kořec/. Strych tedy byl původně mírou dutou. Teprve potom se poli osetému obilím z jednoho strychu /korce/ říkalo též strych. Takovýto strych měřil různě - přibližně však kolem 2.877 m². Ale výnosy obilí byly tenkrát nízké. Přibližně jen 5 - 7 krát větší než násevek. Při posuzování velikosti poddanských hospodářství si však také musíme uvědomit, že každoročně byly osévány přibližně jen dvě třetiny polí, zatímco jedna třetina vždy ležela ladem.

Pokud jde o dominikál - půdu vrchnostenskou - je Tereziánským katastrem v Radimovicích rozdělen takto:

pole	300,2	strychů
pastviny	11	strychů
lada	30	strychů
deputátní - pole	10,2	strychů
činžovní - pole	94,1	str.
louky celkem	61	vozů

Ze srovnání rustikálu a dominikálu vidíme, že přibližně polovinu půdy v Radimovicích tehdy obhospodařoval panský dvůr, přičemž na poddané připadla polovina druhá.

Roku 1737 dochází v životě radimovických obyvatel k dosti významné události. Toho roku je totiž v Malšicích znovuzřízena fara, která byla po třicetileté válce přidělena k Bechyni a od roku 1678 k Plané nad Lužnicí. Tehdy, kdy téměř veškeré

obyvatelstvo bylo věřící, kdy církev měla velkou moc nejen duchovní, ale i materiální, je to pro Radimovické změna dost značná. A tak od roku 1737 jsou radimovičtí občané křtění nikoli v Plané, ale v Malšicích, v malšickém kostele uzavírají svá manželství, na malšickém hřbitově jsou /až do roku 1923/ do země ukládány jejich tělesné pozůstatky. Tak tomu bylo přes dvě stě roků.

Spolu s Radimovicemi byly k malšickému kostelu přifařeny

Malšice, Dobřejice, Bečice, Čenkov, Třebelice,
Libějice, Dudov, Skřýchov, Obora, Maršov, Lom,
Slapy, Dražičky, Hnojná Lhotka, Rybárna, U Marků,
Bejšovcův mlýn, Větrovy, Červený dvůr.

V uvedených vesnicích a dvorech tehdy žilo celkem pouze 1.025 duší /roku 1717 1.071 duší/. Pro srovnání se současností bych chtěl uvést, že ve jmenovaných vesnicích v roce 1970 žilo kolem 3.160 obyvatel. Tedy třikrát více než před dvěma a půl stoletími.

Jestliže život poddaných a chudiny byl od narození až do smrti provázen nedostatkem a strádáním, pak léta 1771 až 1773 byla na Tábořsku léty neúrody, hladu a moru. Na kost vyhublí lidé se nemohli dočkat žní a hnání trýznivým hladem, řezali ještě nedozrálé obilní klasy, na chléb mleli oves, živili se kopřivami, lebedou, šťovíkem. Z této potravy dostávali zimnici, na kterou pak umírali. V příštím roce padali již jako mouchy a umírali leckde mimo domov, a na místě, kde byli nalezeni, byli i pohřbíváni. Ti nejchudší utíkali z vesnic do města, kde ale nebylo lépe. Ve třetím roce se přidružil úhyn dobytka a velké krupobití. Trvalo dlouho, než se lid z pohromy aspoň trochu sebral a zotavil.

V té době /kolem roku 1770/ hospodařilo v Radimovicích následujících devět poddaných se svými rodinami:

Pavel K u b k a
Martin M a k o č
Pavel Z e m a n
Vít P á n e k
Jiří H o j a v a
Vojtěch D u š e k

Václav J a h o d a /na chalupě Novotného/
Jakub K u k l a /chalupa č. 3/
Josef N o v á k /chalupa č. 13 ?/

Pohled~~x~~ na výše uvedená jména nám říká, že se v Radimovicích za posledních sto roků /od roku 1677 do roku 1770/ mnoho nezměnilo. Přibyla pouze jedna jediná zemědělská usedlost. Vesnice se tedy rozrostla z osmi poddanských hospodařství na devět. Ale tuhle skutečnost jsme již mohli vidět v tabulce Tezeziánského katastru z roku 1757.

Kromě sedláků a chalupníků s jejich rodinami v Radimovicích žili ti, kdož pracovali na místním panském dvoře a též u některých sedláků. Pasáci, čeledíni, kočí a služby patřili jistě i tady k nejchudším ve vsi, jak bylo tehdy všeobecným jevem.

Se začátkem devatenáctého století začíná i pro náš kraj doba válečného neklidu. Také vesnicemi našeho okresu táhnou vojenské houfy Napoleonovy, kterých bylo "všude okolo Tábora spousta". Příchoď vojska postavení poddaného lidu jen ještě více ztížil. Život poddaných byl tehdy na počátku devatenáctého století /a ještě dlouho potom/ i beztak už velmi těžký, což vidíme i z údajů o poddanských povinnostech na želečském panství, jež uvádělo vrchnostenské nařízení z roku 1828:

"... poddaný sedlák každoročně 4 zlaté 40 krejcarů musí do důchodu platiti a na vrchnostenský špejchar urbaniálního ovsa každoročně 6 měr jeden mázlík odváděti. Potažené roboty ročně 156 dní se dvěma kusy dobytka a od svatého Jana až do svatého Václava týhodně dva pospolu 26 dní pěší roboty dle robotního patentu s dostatečným dobyttem, osobně a náradím ve vykázaném místě pořádně vykonávati povinnen byl."

Dvacátá až padesátá léta devatenáctého století byla pro Radimovice - nyní již Želečské Radimovice - obdobím jejich nebývalého růstu. Podstatně se zvětšil počet domů i obyvatel.

V té době došlo i k několika změnám jmen hospodářů na radimovických selských gruntech a chalupách, ale původní jména gruntů žila mezi lidmi dál. Některé z těchto a dalších změn uvádím dále:

U Kubků /č. 7/ hospodaří v roce 1807 Václav Kůrka, posléze Josef Kůrka a Vojtěch Černý,...

U Makočů /č. 14/ je hospodářem v roce 1807 Matěj Makoč, ale již v roce 1817 Voborský a posléze Mládek, pocházející z čísla 5 /od Hojavů/.

Na Zemanově gruntu /č. 10/ po Pavlovi Zemanovi je v roce 1807 uváděn v písemných záznamech Jakub Zeman, pak Jan Zeman; v roce 1849 přichází Vojtěch Říha, který se oženil s Marií Zemanovou.

U Pánků /č. 9/ vidíme ještě roku 1807 Víta Pánka. Ale již záznamy z roku 1817 tu jmenují majitele nového - Punčocháře.

U Hojavů /č. 5/ hospodaří v roce 1807 Jakub Mládek, v roce 1837 Josef a Barbora Mládkovi a teprve posléze Vošta.

Na gruntu Duškově /č. 2/ v roce 1807 nalézáme Jakuba Lenkera, na chalupě číslo 6 /u Chalupníků/ je v roce 1807 Ondřej Jahoda a Jahodové tu zůstávají až do současnosti.

Na chalupě č. 3 /u Kuklů/, která v roce 1807 stále ještě patří Kuklově rodině, hospodaří Václav Novák, který se pak v roce 1843 stává jejím majitelem.

Na chalupě číslo 13 je již ve druhém desetiletí devatenáctého století hospodářem Šedivý.

V roce 1822 vzniká dům číslo 15, jehož majitelem je Matěj Janoušek. Výstavba od té doby pokračuje takovým tempem, že v roce 1843 je v Želečských Radimovicích již 39 domů s 281 obyvateli.

V roce 1850 je želečské panství jako správní jednotka zrušeno a Radimovice se spojují s nedalekými Větrovy, které se stávají radimovickou osadou. Avšak již v roce 1869 jsou Želeč-

ské Radimovice spolu s Větrovy osadami politické obce Libějice. /K Libějicům patřily tehdy také Slapy/. Spojení s Libějicemi trvalo však celkem dost krátce - jen do roku 1878, kdy se Želečské Radimovice osamostatnily a staly se znovu samostatnou politickou obcí s osadou Větrovy. Spojení Radimovic a Větrov pokračovalo až do roku 1960, kdy se Větrovy spojily s obcí Horky.

Ale vraťme se znovu k želečskému panství do období kolem počátku devatenáctého století. V té době měl želečský velkostatek společnou správu s dalším lobkovickým velkostatkem - v Jistebnici. Zemědělská výroba želečského panství se soustřeďovala ve třinácti dvorech: Červený, Dražičky, Kravín, Malšice /Karolín/, Oustrašice, Planá /Strkov/, Kostký /na Kozkém potoce/, Košický, Podolí, Radimovický, Slapský, Turovecký a Želečský. Většina z nich byla od konce 18. století pronajímána. V roce 1848 činila rozloha celého panství 3.323 hektarů.

Pod lobkovickou správou zůstalo želečské panství až do roku 1879, kdy přešlo na Jana Harracha, zasnoubeného s Marií Lobkovickou, která panství dostala věnem, avšak jako čtyřiatvacetiletá zemřela. Syn Jana Harracha Otto značnou část želečského panství rozpročal. Mezi lidmi se však ještě dnes říká, že je prohrál v kartách. Tak v roce 1907 část želečského panství /Želeč a část Plané/ získal František Mašek, dvory Dražičky, Karolín, Červený a Radimovice František Vodňanský. Zbytek panství pak trval dál jako harrachovský velkostatek Planá - Strkov.

Růst počtu domů v Želečských Radimovicích se ve druhé polovině devatenáctého století zpomalil. Tak na příklad dům, kterému bylo přiděleno číslo 44, byl postaven až v roce 1886. To znamená, že za dobu celých třiačtyřiceti roků /od roku 1843 do roku 1886/ přibýlo v Radimovicích pouze pět stavení.

Ale když už jsme u roku 1886 a u domu číslo 44, povězme si o něm něco víc. Tento dům si za vesnicí postavili manželé Josef a Barbora Mládkovi. Cihly na něj vyráběl Josef Mládek sám z místní hlíny a vypaloval je v peci vlastnoručně zbudované v nedalekých "Struhách" pod ovčínem. Místo, kde pec stála, bylo

znatelné ještě po dlouhých desetiletích.

Avšak u čísla 44 ještě chvilku spolu zůstaňme. Je totiž spojeno se jménem, které mezi lidmi přetrvává až dosud. Obyvatelé tohoto domu jsou "z Močítka", "Močítecký", dům nese jméno "Močítko" nebo "Na močítku". Pro mladší současníky je asi obtížné vznik tohoto jména si správně vysvětlit. Ale pro znalce obecné historie a historie Radimovic zvlášť je vysvětlení celkem snadné. V místech, kde v roce 1886 maželé Mládkovi postavili svůj dům, rozprostíraly se obecní louky, na kterých místní lidé "močili" /rosili/ len, který sami vypěstovali, aby z něho pak tkali lněné látky. Vodu, kterou potřebovali k "močení" lnu, brali z blízkého rybníčku, který tu vybudovali. Rybníček tu byl ještě nedávno. Zanikl teprve v šedesátých letech 20. století při meliorování polí, které v té době provádělo jednotné zemědělské družstvo.

Jsme-li u Močítka a tím u místních jmen, vysvětleme si při té příležitosti ještě další tři z nich. Za prvé si povězte, jak vzniklo jméno nedaleké samoty Mučírna, která však katastrálně k Radimovicím nepatří. Podle obsahu jména by se mohlo zdát, že jde o dům plný hrůzy, utrpení, kde byli lidé v minulosti kým-si mučení. Leč není tomu tak. Původ jména Mučírna tkví ve stejné činnosti, která dala jméno i radimovickému Močítku. I zde kolem Mučírny lidé na okolních lukách močili len a potřebnou vodu brali ze zdejšího rybníka. A tak během roků ze samoty Močírna lidská fantazie vytvořila Mučírnu.

Historie a současnosti Radimovic se dotýká i další název, který je třeba si vysvětlit: "Oulehle". V tomto případě se jedná o část Radimovic, která byla postavena již v minulém století. Vznikla stranou vesnice ve směru severozápadním od její nejstarší části, na půdě původně nevzdělávané - na lázu, na úlehli. Důkazem pro to, že radimovické domy "Na oulehlich" stály odděleny od vesnice, je skutečnost, že na některých mapách jsou "Úlehle" ještě ve třicátých letech tohoto /20./ století zakresleny a uvedeny jako samostatná osada.

Další název, jenž zasluhuje vysvětlení, je Pracov /lidé říkají také Spracov/, jméno rekreačního střediska ministerstva spravedlnosti ČSR, které se bělá na konci velkého lánu polí

a na pozadí lesa vzdáleného asi jeden kilometr východně od Radimovic /pod kopcem ve směru na Sezimovo Ústí/. Rekreační středisko Pracov bylo postaveno na místě dvora, který nesl ~~jmé~~ stejné jméno. Vysvětlíme si však, jak uvedené jméno vzniklo. Někteří lidé se domnívají, že jeho původ tkví ve skutečnosti, že na dvoře Pracov museli lidé těžce pracovat. To opravdu museli, ale název dvora od namáhavé a těžké práce odvozen není. Kde tedy hledat jeho původ?

Historicky je dokázáno, že se dvůr původně jmenoval po svém někdejším majiteli /nebo zakladateli/ Pravcovi "dvůr Pravcovský", a teprve později Pracov. Určit dobu vzniku Pravcovského dvora však se mi nepodařilo. Víme ale, že po roce 1587 ho koupila tábořská obec, které pak patřil až do 19. století. Jak již jsme si řekli, v době třicetileté války byl Pracov roku 1619 od vojáků "zedrán", a dodejme, že ještě toho léta byl znovu opraven. Další zprávy říkají, že roku 1641 bylo u Pracova sklizen 427 mandelů žita, ale brzy nato byl vojáky vypálen a "zkažen", zůstal "pustý" a obci tábořské proto nepřinášel žádný užitek. Teprve až prý v roce 1713 byl "jistým dílem vyzdvižen" a v dalších letech o něm čteme, že je v dobrém stavu, chová se na něm 17 kusů hovězího dobytka, 26 kusů drůbeže ... Obec tábořská pak Pracov pronajímala různým nájemcům a konečně 31. října 1828 ho prodala Janu Arnoldovi, c. k. poručíku za 1.508 zl. stříbr. Ten jej po osmi letech prodal J. Krombergerovi, od kterého ho koupil roku 1841 Prokop Hurtig. Koncem 19. století byl majitelem Pracova Tesař a naposled tu hospodařil A. Veselý. Před několika lety byl dvůr zbourán a na jeho místě vyrostlo již uvedené moderní rekreační středisko, jež nese i nadále jméno dvora. Středisko bylo otevřeno v roce 1973.

Ale od místních názvů, které jsem se pokusil v několika případech vysvětlit, vraťme se do Radimovic posledních desetiletí devatenáctého století. Radimovice nebyly tehdy, ani dříve, žádnou výjimkou mezi obcemi své doby. I tady docházelo k velkým neštěstím, která v minulosti tak často navštěvovala vesnická i městská obydlí - oheň. Obyčejná jiskra zalétlá do slámy doškových střech nejednou byla příčinou požáru, který přeskočil i na několik domů stojících v sousedství. Radimovice v tomto ohledu,

jak již jsem řekl, nebyly výjimkou. Hořelo tu v minulosti mnohokrát, na příklad i v roce 1871, 1877, 1884 ... Proto také zde zakoupila obec stříkačku, které se používalo k hašení ohně. Často však s nevelkým výsledkem. Až do roku 1893 byla totiž v obci pouze stříkačka malá, přenosná, která se při požáru musela teprve nakládat na vůz, což bylo příliš zdlouhavé a namáhavé. Tato skutečnost proto zavedla podnět k založení sboru dobrovolných hasičů a zakoupení stříkačky nové. Tak se potom - v roce 1893 - skutečně stalo. Hasičský sbor měl v té době 23 činných členů, za 700 zlatých byla zakoupena stříkačka pojízdná, která byla zatím umístěna u zdejších hospodářů. Po třech letech - v roce 1896 - pro ni obec vystavěla hasičskou zbrojnici.

Tato doba je i obdobím realizace dalších staveb v obci. Mezi ně patří také výstavba kaple na radimovické návsi. Již dlouhou dobu se totiž čekalo, že dojde k sesutí staré zvonice pokryté šindelem, stojící na čtyřech sloupech před domem číslo čtyři. Proto byl přijat návrh postavit na návsi kapličku novou, zděnou. Byla vystavěna obyvateli obce v roce 1890 značným nákladem 2.128 zlatých.

Roku 1888 byla dokončena silnice vedoucí z Tábora do Želče. Tím se Radimovice dočkaly lepšího spojení nejen s Táborem, ale i s několika sousedními vesnicemi. Avšak stará cesta vedoucí ze vsi k nové silnici byla velmi špatná. Obec se proto rozhodla vybudovat z Radimovic k "želečské" silnici cestu novou. S její výstavbou se začalo sice již v roce 1905, ale pro nepochopení některých sedláků, kteří odmítali na ni vozit kamen zdarma, jak se usneslo obecní zastupitelstvo, protáhla se její stavba na dlouhých pět let - do roku 1910.

Ke spojení Radimovic s Táborem, Malšicemi a jinými vzdálenějšími místy rozhodným způsobem přispělo zahájení provozu na Křižíkově elektrické dráze, která roku 1903 spojila Tábor s Bechyní. "Elinka", jak tady lidé elektrickou dráhu nazývají, svou roli při zrychlení cesty pak skutečně sehrála, ale lidé i nadále chodili z Radimovic do Tábora většinou pěšky. Peněz jim totiž na cestování příliš nezbývalo.

Válka v letech 1914 - 1918, kterou posléze lidé nazvali

válkou světovou, zasáhla krutým způsobem i do života obyvatel Radimovic. Již při mobilizaci v roce 1914 muselo do rakouské armády nastoupit dvacet osm místních mužů. Zemědělské práce, které dříve konali muži, musely nyní zastat pouze ženy se starými lidmi a dětmi. Následky toho se dostavily. Nedostatečně obdělávaná půda se brzy zaplevelila, sklizeň obilí a ostatních zemědělských výrobků klesla. Mezi lidem vznikla bída. Na potravinové lístky zavedené úřady se často nic nedostalo. Ale nejkrutější zprávy, které do Radimovic přicházely, hovořily o mužích padlých na různých frontách války. Z Radimovic jich bylo devět: Filip Barvínek, Josef Černý, František Cícha, Vojtěch Cícha, Josef Maruna, Antonín Maruna, František Šafář, Josef Kratochvíl a Jindřich Trávníček. Následkem zranění a válečných útrap doma zemřeli František Kos a Jan Švadlena.

Čtyři z radimovických mužů vstoupili do československých legií, které se vytvořily k boji proti Rakousko-Uhersku a za vznik samostatného československého státu. Byli to: Václav Páša, František Páša, Jan Přívozník a Václav Zeman.

Válečné útrapy vedly k zrevolucionizování prostého lidu. Radimovice patřily po světové válce k několika málo vesnicím Tábořska, kde revoluční myšlenky dělnického hnutí získaly většinu místního obyvatelstva. Důkazem toho byly mimo jiné i výsledky voleb, které se v těch letech konaly. Lidé si od nové republiky, kterou v roce 1918 přijali s nadšením, slibovali získání sociální spravedlnosti. Radimovičtí své touhy po dosažení společenské rovnosti vyjádřili již v prvních volbách do obecního zastupitelstva konaných 15. června 1919. Všechna místa v obecním zastupitelstvu tehdy získali sociální demokraté, protože ostatní strany nepodaly právoplatnou kandidátku. Skutečné rozvrstvení politického smýšlení radimovických voličů ukázaly volby do Národního shromáždění konané v roce 1920. Zúčastnilo se jich 247 voličů, kteří odevzdali své hlasy takto:

sociální demokraté	143
Agrární strana	56
Čiperova strana	29
Lidová strana	21

Zbývající hlasy obdrželo několik drobných stran.

Pokrokovost obyvatel Radimovic se projevila i při volbách v roce 1925. Tehdy v nich po prvé samostatně kandidovali i komunisté. Voleb se zúčastnilo 256 voličů, kteří své hlasy rozdělili následovně:

Strana agrární a konzervativní	1 hlas
Strana sociálně demokratická	20 hlasů
Strana živnostensko-obchodnická	5 hlasů
Komunistická strana Československa	108 hlasů
národní socialisté	4 hlasy
Strana republikánská	84 hlasy
Strana lidová	34 hlasy

Těchto 108 hlasů odevzdaných v roce 1925 v Radimovicích pro komunisty znamenalo, že pro ně hlasovalo plných 42 procent všech voličů. Uvedené číslo vynikne zvlášť tehdy, uvědomíme-li si, že KSČ v té době získala na Tábořsku /ale i celostátně/ pouze kolem deseti procent hlasů.

Radimovičtí komunisté obdrželi nejvíce hlasů i ve volbách roku 1928, v roce 1929 byli nejsilnější republikáni. Vliv KSČ mezi místním obyvatelstvem však byl stále značný, což se projevilo znovu ve volbách v roce 1935. Radimovičtí komunisté se v nich stali opět nejsilnější politicky organizovanou silou v obci. S tak vysokým počtem hlasů odevzdaných v roce 1935 pro komunistické kandidáty patřily Radimovice k několika nejpokrokovějším obcím Tábořska. Z celého okresu získali tehdy komunisté většinu pouze v Radimovicích, Čelkovicích a Měšicích.

Doba po první světové válce, jakož i celé období mezi válkami, byla poznamenána i snahou o povznesení kulturního a společenského života v obci. Značně se o to zasloužil, stejně jako v minulých letech, především sbor dobrovolných hasičů a divadelní spolek. Ihned po vzniku republiky bylo v Radimovicích místními ochotníky sehráno několik divadelních představení, ale jejich činnost byla ztěžována faktem, že neměli své kulisy a jeviště. Proto obecní zastupitelstvo v roce 1920 se rozhodlo na zakoupení kulis přispět a umožnilo tak vznik "Ochotnického kroužku Tyl."

Jak jsem již uvedl, součástí obce Radimovice byla osada Větrovy - a to již od poloviny 19. století. Stejně tomu bylo

i po první světové válce. Ale nyní jméno naší vesnice zaznamenalo změnu. Ze Želečských Radimovic vznikly Radimovice u Želče. Tím se měla vyjádřit skutečnost, že jakákoli podrízenost Radimovic Želči již neexistuje.

V této době po první světové válce bylo v Radimovicích 52 domů, na Větrovech 40. V roce 1921 měly obě obce dohromady 515 obyvatel. Mezi Větrovskými a Radimovickými docházelo často ke sporům. Ty se projevily i při jednání v obecním zastupitelstvu a při realizaci některých akcí, jako například při jednání o elektrifikaci obce v roce 1925. Větrovští ji odmítli, Radimovičtí se rozhodli elektřinu zavést. Ale i tady byli někteří proti elektrifikaci a museli pro ni být teprve získáváni. Věc se podařila a již v červnu 1926 se k radimovickým domům začaly stavět první přípojky. Nadšení vypuklo 4. září 1926, kdy bylo v Radimovicích rozsvíceno první elektrické světlo. Celkový náklad na elektrifikaci Radimovic činil 243.349 korun. A to tehdy nebyl žádný malý paníz! Část zaplatili obyvatelé, část obec, část dluhu postupně uhradil stát. Brzy po Radimovicích výhody elektřiny poznali i Větrovští.

Po první světové válce se většina obyvatel Radimovic u Želče živila zemědělstvím, značná část pracovala v Táboře jako dělníci - řemeslníci: zedníci, tesaři, truhláři a kovodělníci. Zemědělci a ostatní občané Radimovic na počátku dvacátých let tohoto století měli 386 hektarů zemědělské půdy, 107 hektarů patřilo obci, velkostatek Františka Vodňanského z Dražiček měl v Radimovicích 156 hektarů. Z celkové výměry 650 hektarů tedy patřila velkostatku téměř celá čtvrtina. Bylo proto samozřejmé, že radimovičtí občané, stejně jako občané i ostatních vesnic Československa, toužili po získání další půdy a žádali rozparcelování zdejšího velkostatku. Jejich přání bylo vyhověno zcela v souladu s tehdejšími buržoazními poměry. V březnu 1927 byl radimovický statek Vodňanského skutečně rozparcelován, ale rolníci získali pouze 66 hektarů /z toho Větrovští 6 hektarů, Slapští 10 ha, Libějičtí 6 ha, Lomští 14 ha, Radimovičtí 30 ha/. Za jeden hektar půdy museli noví majitelé zaplatit na tehdejší dobu velmi vysokou částku - průměrně 5.400 korun.

Pro parcelaci půdy v kapitalistické republice bylo obecně

platné, že největší část rozdělované půdy získávali statkáři. Stejně tomu bylo v roce 1927 při parcelaci v Radimovicích. Celých 90 hektarů bylo prodáno Janu Molíkovi z Hodětína u Bechyně, který od Františka Vodňanského koupil i veškeré hospodářské a obytné budovy, jakož i vybavení statku. A tak v Radimovicích místo stopadesátihektarového velkostatku jeho půdu obhospodařoval devadesátihektarový zbytkový statek a byl výsměchem slibované sociální rovnosti a spravedlnosti.

Radimovická náves - zima 1940

Okupaci Československa německými nacisty a jejich vojsky v roce 1939 přijali radimovičtí občané stejně jako lidé celé naší země: se smutkem a se skrývaným nepřátelstvím k okupantům. Život obyvatel obce byl v té době nelehký. Z příkazu okupačních úřadů museli i místní zemědělci plnit povinné dodávky obilí, brambor a dalších výrobků zemědělské rostlinné i živočišné výroby, které jim byly předepisovány ve značné výši. Několik především mladých lidí z Radimovic bylo povoláno německými úřady na práci do Německa, kde byli vystaveni nebezpečí leteckých náletů, útlaku fašistického režimu a nedostatku jídla. Avšak teroru nacistů byli vystaveni i lidé žijící doma. Radi-

movičtí však měli jedno velké štěstí, které měla jen málokterá obec naší země - nikdo tu nebyl v době nacistické nadvlády ani uvězněn, nikdo nepřišel o život. Zasluhu na tom měla jednota radimovických obyvatel a též uvědomělé jednání tehdejšího starosty obce Josefa Jahody /číslo 6 - "Chalupník"/.

Snímání zvonů z radimovické kaple -
23. 3. 1942 - pro potřeby nacistického
válečného průmyslu /rozlity na výzbroj/

Osvobození naší země Rudou armádou Sovětského svazu v květnu 1945 obyvatelé obce uvítali s radostí. Věřili, že příchod sovětské armády neznamená jen ukončení německé fašistické okupace, ale že přispěje i k sociálnímu osvobození pracujícího lidu. Toto přesvědčení sdílela v Radimovicích u Želče převážná většina obyvatelstva, o níž víme, že již před druhou světovou

válkou byla stoupencem komunistických myšlenek. Proto ihned po osvobození byla v Radimovicích založena místní organizace Komunistické strany Československa. Jejím prvním poválečným předsedou se stal Jan Kratochvíl z čísla 46. Vztah ke komunistické straně vyjádřili Radimovičtí a Větrovští i v prvních poválečných volbách do Ústavodárného národního shromáždění, které se konaly 26. května 1946. Jejich výsledky byly v Radimovicích a na Větrovech následující:

Komunistická strany Československa	230 hlasů
Čs. strana lidová	51 hlas
Čs. strana sociálně demokratická	13 hlasů
Čs. strana národně socialistická	49 hlasů

Komunisté tedy obdrželi plných 67 % odevzdaných hlasů a měli i v místním národním výboru plnou dvoutřetinovou většinu.

Pokrokové smýšlení Radimovických se projevilo i ve snaze o zmechanizování zemědělské výroby. V roce 1947 bylo v obci založeno zemědělské strojní družstvo, které pro potřeby svých členů zakoupilo jeden traktor značky Škoda s potřebným nářadím.

Radimovická návěs o pouti na přelomu dvacátých a třicátých let dvacátého století

Ale skutečné změny ve způsobu hospodaření místních zemědělců přineslo až teprve založení jednotného zemědělského družstva v srpnu 1949, kdy se k prvním zatím nesmělým krokům společného hospodaření spojilo 26 zakládajících členů - vesměs drobných zemědělců. Prvním předsedou družstva zvolili Bohuslava Drtinu. Radimovické družstvo, jedno z prvních na celém táborském okrese, bylo velmi populární a pro ostatní družstva se stalo příkladem. Již od samého počátku si vedlo dobře a nejedno družstvo ze širokého okolí nalézalo v JZD Radimovice u Želče tehdy tak potřebné a zatím chybějící zkušenosti. Do radimovického zemědělského družstva byl převzat vyvlastněný Molíkův statek, který se stal střediskem nejen družstevního společného hospodaření, ale v jeho obytných částech byla zřízena kulturní jizba, do níž se přenesl kulturní život obce, který byl v té době velmi bohatý.

Objekty jednotného zemědělského družstva.
Radimovice u Želče roku 1982.

Ještě v devětačtyřicátém roce byl v Radimovicích otevřen společný útulek pro děti. V dalších rocích došlo v životě obce

k velkému množství změn a z Radimovic se stala obec pro ostatní po všech stranách příkladná. K tomu, abychom poznali běh převratných událostí, stačí zaznamenat pouze několik suchých údajů a pouze vyjmenovat změny, ke kterým během posledních necelých tří desetiletí v Radimovicích u Želče došlo.

V roce 1950 družstevníci a občané zbourali dřevěný špýchar starý půl čtvrtého století a na jeho místě postavili družstevní předsíň, úřadovnu místního národního výboru a kancelář jednotného zemědělského družstva. 18. dubna toho roku zahájil vysílání místní rozhlas, 1. května došlo ke slavnostnímu otevření prodejny Jednoty. V srpnu byla provedena hospodářsko-technická úprava pozemků, čímž došlo ke scelení dosud rozdrobených polí ve velké lány. Již na počátku roku 1950 se JZD rozrostlo o sedm nově přistouplých rolníků. V příštích letech se členy družstva stali všichni místní zemědělci. Vstup do družstva byl u některých z nich provázen i smutkem nad ztrátou samostatného hospodaření, s nímž byly rodiny svázány po celá dlouhá staletí.

V roce 1951 byla v Radimovicích otevřena pobočka Strojní traktorové stanice, která pak sehrála důležitou úlohu při mechanizaci socialistického zemědělství.

Prodejna Jednoty v Radimovicích u Želče

V roce 1955 byl adaptován chudobinec v novou prodejnu Jednoty. Jednotné zemědělské družstvo toho roku rozšířilo péči o své členy v době jejich nemoci.

V roce 1957 zahájili občané výstavbu sokolovny. Stavba vyrostla na místě bývalého hostince "Na ovčíně". Byla dokončena a slavnostně uvedena do provozu po třech letech - v roce 1960.

V životě obce má mimořádně významné místo rok 1960, kdy došlo ke sloučení jednotných zemědělských družstev v Radimovicích u Želče, Slapech, Libějicích a Lomu. Sídlem sloučeného JZD, jež přijalo název "Nový život", se staly Slapy. Zároveň se sloučily i jmenované čtyři vesnice /v roce 1970 měly i s osadou Hnojná Lhotka celkem 867 obyvatel/. Jejich společný místní národní výbor sídlí v Radimovicích u Želče. V té době se od Radimovic odloučily Větrovy a staly se osadou Horek.

Sokolovna a mateřská škola v Radimovicích

V následujícím roce -1961 - realizovaly Radimovice významnou akci - byla vybetonována hráz rybníka a vyasfaltovány obecní cesty. Hluboké bláto radimovické návsi zmizelo k velké radosti všech obyvatel v nenávratnu.

Roku 1962 vytýčil místní národní výbor novou cestu od Radimovic k Pracovu s cílem v budoucnu vybudovat pod Pracovem most přes řeku Lužnici a tím dosáhnout zkrácení cesty mezi Radimovicemi a Sezimovým Ústím. Tento záměr se ale neuskutečnil. Kolem cesty však v příštích letech vznikla pěkná chatová oblast a již jmenované rekreační středisko Pracov.

Rekreační středisko Pracov

Roku 1965 byl adaptován dům číslo 40, stojící na radimovické návsi, na hasičskou zbrojnici a úřadovnu MNV.

V dalších letech obec vybuďovala kanalizaci a ulice se rozzářily výbojkovým osvětlením.

V roce 1969 obdrželo společné jednotné zemědělské družstvo Nový život za svou příkladnou práci vysoké státní vyznamenání: Řád práce, který zástupci družstva převzali na Pražském hradě.

V Radimovicích, které měly v roce 1970 256 obyvatel a stálo v nich 63 domů, zahájili občané v roce 1972 výstavbu koupaliště. Nákladem 350.000 korun a hlavně zásluhou dobrovolné práce místních obyvatel tak vznikla^a v roce 1974 byla dána do

provozu stavba, již v letních měsících využívají obyvatelé i okolních obcí.

Radimovické koupaliště

V září 1973 ministerstvo spravedlnosti otevřelo rekreační středisko Pracov.

Za svoji významnou práci při zvelebování obcí obdržel v roce 1975 MNV v Radimovicích u Želče uznání I. stupně v soutěži národních výborů České socialistické republiky. Uznání Radimovickým odevzdal předseda vlády ČSR. Toho roku národní výbor a jednotné zemědělské družstvo zahájily v Radimovicích výstavbu mateřské školy, na níž bylo odpracováno 31.500 brigádnických hodin a vynaložené náklady činily jeden milión osm set tisíc korun. Ke slavnostnímu otevření školy došlo v roce 1978. Stejného roku jednotné zemědělské družstvo otevřelo pro své členy společnou vyvařovnu.

Vyjmenováním strohých údajů o rozvoji a rozkvětu Radimovic u Želče v posledních desetiletích jsem dospěl ve svém vyprávění

provozu stavba, již v letních měsících využívají obyvatelé i okolních obcí.

Radimovické koupaliště

V září 1973 ministerstvo spravedlnosti otevřelo rekreační středisko Pracov.

Za svoji významnou práci při zvelebování obcí obdržel v roce 1975 MNV v Radimovicích u Želče uznání I. stupně v soutěži národních výborů České socialistické republiky. Uznání Radimovickým odevzdal předseda vlády ČSR. Toho roku národní výbor a jednotné zemědělské družstvo zahájily v Radimovicích výstavbu mateřské školy, na níž bylo odpracováno 31.500 brigádnických hodin a vynaložené náklady činily jeden milión osm set tisíc korun. Ke slavnostnímu otevření školy došlo v roce 1978. Stejného roku jednotné zemědělské družstvo otevřelo pro své členy společnou vyvařovnu.

Vyjmenováním strohých údajů o rozvoji a rozkvětu Radimovic u Želče v posledních desetiletích jsem dospěl ve svém vyprávění

až do dnešních dní. Slova mé historie Radimovic u Želče proto končí. Nekončí však běh života naší vesnice. Radimovice rostou a přijímají stále pěknější tvář. Svědčí o tom i závěrečná fotografie pohledu na radimovickou návěs a též tento základní údaj:

V roce 1980 žilo v Radimovicích u Želče

280 obyvatel

a v obci bylo 82 domů .

Pohled na radimovickou návěs v roce 1982

Napsáno v roce 1982.

F o t o g r a f i e

Státní oblastní archiv Třeboň - str. 6, 7, 8, 12

Státní oblastní archiv Jindřichův Hradec - str. 20, 21

Josef Dvořák, Radimovice u Želče - str. 16, 35, 36, 37

Rudolf Adamec, Tábor, Kollárova ul. - str. 38, 39, 40, 41,
42, 43

